

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa R.K.
przeciwko [...] Centrum Onkologii i Traumatologii im. [...] w Ł.
o zadośćuczynienie i rentę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 10 października 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 maja 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący opiera wniosek o przyjęcie skargi na występowaniu zagadnienia prawnego i oczywistej zasadności skargi. Oba tych podstaw upatruje on w przyjęciu na gruncie art. 290 k.p.c., że z opinią instytutu

naukowego lub naukowo badawczego można zrównać opinię wydana przez zespół osób mających niższe kwalifikacje naukowe niż wymagane dla takiego instytutu.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Skarga strony powodowej opiera się jedynie na kwestionowaniu uwzględnienia przez sądy *meriti* opinii sporządzonej przez Pracownię Ekspertyz Sądowo – Lekarskich jako opinii instytutu naukowego, mimo że w skład opiniującego zespołu nie wchodziła żadna osoba ze stopniem doktora habilitowanego lub tytułem profesora. Przedstawione zagadnienie jak i uzasadnienie wniosku o przyjęcie na podstawie oczywistej zasadności skargi nie znajdują jednak uzasadnienia w dotychczasowym orzecznictwie. Przyjmuje się bowiem, że ocena tego, czy dany zespół posiada wiadomości specjalne jest pozostawiona sądowni i nie zawsze musi to być instytut, o którym mowa w art. 290 k.p.c. Wedle orzecznictwa nie budzi wątpliwości, że i inne jednostki organizacyjne, niemające statusu takiego instytutu, mogą wydawać opinię, jeżeli tylko mają potrzebne wiadomości specjalne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 1987 r., II CZ 15/87, nie publ.).

Na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. Sąd Najwyższy postanowił nie obciążać powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

as]

aj